

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U MOSTARU

Broj: 07 0 U 025141 24 U
Mostar, 30.06.2026. godine

Kantonalni sud u Mostaru, po sudiji Veri Sudar, sa zapisničarem Draganom Leko, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije -Transparency International u BiH, Banja Luka, ul. Krfska 64 E, zastupanog po predsjedavajućem Upravnog odbora, protiv rješenja broj: 05-468/24 od 20.05.2024.godine tuženog Upravnog vijeća Centra za socijalni rad Stolac, Banovinska bb, Stolac, u upravnoj stvari pristupa informacijama, donio je dana 30.06.2026. godine, sljedeću:

P R E S U D U

Tužba tužitelja se uvažava, poništava se rješenje tuženog Upravnog vijeća Centra za socijalni rad Stolac broj: 05-468/24 od 20.05.2024.godine i predmet vraća na ponovni postupak i odlučivanje.

O zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučit će se u konačnoj odluci.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem tuženog organa broj: 05-468/24 od 20.05.2024.godine djelimično je usvojen prigovor tužitelja na rješenje broj: 05-394/24 od 29.04.2024.godine, a u ostalom dijelu prigovor je odbijen kao neosnovan.

Tužitelj u tužbi navodi da se Centru za socijalni rad Stolac obratio sa zahtjevom za pristup informacijama od 19.04.2024. godine, te tražio dostavljanje informacija o ukupnim izdvajanjima za bruto plaće i naknade za 2022. i 2023.godinu, o zaposlenicima sa kojima je tuženi zaključio ugovore o radu tokom 2022. i 2023.godine (ime i prezime zaposlenika, radno mjesto, stepen školske spremne, osnovna plaća, te kopije ugovora o djelu koje je tuženi zaključio tokom 2021., 2022. i 2023.godine (sa vidljivim podacima: ime i prezime angažovanog lica i iznos naknade, dok se ostali podaci mogu anonimizirati). Rješenjem od 29.04.2024.godine odobren je pristup informacijama koje se odnose na ukupna izdvajanja za bruto plaće i naknade za 2022. i 2023. godinu i dio informacija o zaposlenicima sa kojim je zaključen ugovor o radu u 2022. i 2023. godini. Na navedeno rješenje tužitelj je uložio prigovor, a odlučujući po istom doneseno je rješenje od 20.05.2024.godine, kojim je prigovor usvojen u dijelu kojim je tužitelj ukazao na procesni propust vezano za pouku o pravnom lijeku, te je odobrio pristup informacijama koje se odnose na ugovore o djelu, ali je naložio da se lični podaci, između ostalog imena i prezimena lica angažovanih po istim, anonimiziraju, jer se time tražena informacija obesmišljava. Tužitelj smatra da je navedenim rješenjem povrijeđen čl. 8., čl.9. stav 3., čl.10., čl.14. stav 3. Zakona o slobodi

pristupa informacijama, te se poziva na Mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH od 25.12.2013. godine, jer on nije tražio ničije lične podatke, već informacije od javnog interesa zaposlenika i angažiranih osoba u javnim organima. Ukazuje da pristup traženim informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces. Tužitelja je zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka i pogrešne primjene zakona pokrenuo ovaj spor. Predlaže da sud tužbu usvoji, poništi rješenje tuženog broj: 05-468/24 od 20.05.2024. godine i naloži da se tužitelju omogući slobodan pristup traženim informacijama po zahtjevu od 19.04.2024. godine u cijelosti, te da mu se naknade troškovi upravnog spora koji se sastoje od sudske takse na tužbu i presudu.

U odgovoru na tužbu tuženi osporava pasivnu legitimaciju u ovom postupku, jer nema svojstvo pravne osobe, te ne može biti tuženi u smislu čl. 4. u vezi sa čl. 1. i 16. Zakona o upravnim sporovima. Osporava blagovremenost tužbe tužitelja, jer je rješenje od 20.05.2024. godine zaprimio dana 22.05.2024. godine, a na tužbi je datum sačinjavanja 08.07.2024. godine, što je nakon roka od 30 dana propisanog čl. 18. stav 2. Zakona o upravnim sporovima. Navodi kako je odlučeno rješenjem od 29.04.2024. godine i rješenjem od 20.05.2024. godine, te daje svoju ocjenu sadržaja istih. Smatra da pogrešno tužitelj zaključuje da podaci: ime i prezime zaposlenika odnosno izvršitelja ugovora o djelu i njihove pripadajuće plaće ne spadaju u podatke osobne naravi, te se poziva na odredbe čl. 4. tačka a), c) i d), te čl. 112. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH i čl. 79. Zakona o radu FBiH. Smatra da je navodima iz Mišljenja Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH od 25.12.2013. godine dato opće mišljenje, ali ne i predmetna tražena stvar iz ovog postupka. Vezano za navode o povredi čl. 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama na koju ukazuje tužitelj, tuženi smatra neosnovanim, jer su u predmetnim rješenjima vrlo jasno procijenjeno postojanje ili nepostojanje javnog interesa.

Ispitujući zakonitost pobijanog upravnog akta u granicama zahtjeva tužbe i u vezi sa razlozima tužbe sud je u smislu odredbe čl. 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Sl. novine FBiH“, broj 9/05, u daljem tekstu ZUS-a) odlučio kao u izreci ove presude, iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa slijedi da je tužitelj dana 19.04.2024. godine uputio tuženom zahtjev broj: 24-FOI-009, pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama i tražio dostavu informacija: o ukupnim izdvajanjima za bruto plaće i naknade za 2022. i 2023. godinu, o zaposlenicima sa kojima je tuženi zaključio ugovore o radu tokom 2022. i 2023. godine (ime i prezime zaposlenika, radno mjesto, stepen školske spremne, osnovna plaća, te kopije ugovora o djelu koje je tuženi zaključio tokom 2021., 2022. i 2023. godine (sa vidljivim podacima: ime i prezime angažovanog lica i iznos naknade, dok se ostali podaci mogu anonimizirati). Rješenjem prvostepenog organa br. 05-394/24 od 29.04.2024. godine djelimično je uvažen zahtjev tužitelja, odobren pristup informacijama o koje se odnose na ukupna izdvajanja za bruto plaće i naknade za 2022. i 2023. godinu i dio informacija o zaposlenicima sa kojim je zaključen ugovor o radu u 2022. i 2023. godini, a odbijen je u dijelu koji se odnosi na informacije o imenima i prezimenima tih osoba i pripadajućim osnovnim plaćama istih. Odbijen je zahtjev tužitelja i u dijelu koji se odnosi na informacije o zaključenim ugovorima o djelu.

U obrazloženju ovog rješenja navedeno je da se traženi podaci o imenima i prezimenima ne mogu davati bez pismene saglasnosti tih osoba, u smislu čl.7., 8. i 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te se pozvao na čl.79. stav 4. Zakona o radu F BiH, a što je zagarantovano odredbama Evropske konvencije o ljudskim pravima, koja ima prednost nad svim zakonskim i pravnim aktima u BiH. Poziva se na loše iskustvo sa ranije datim podacima tužitelju, koji su se našli u javnim medijima, što je protivno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. Na navedeno rješenje tužitelj je uložio prigovor, a odlučujući po istom doneseno je rješenje broj: 05-468/24 od 20.05.2024.godine. Navedenim rješenjem prigovor usvojen je prigovor u dijelu kojim je tužitelj ukazao na procesni propust vezano za pouku o pravnom lijeku, te je odobren pristup informacijama koje se odnose na ugovore o djelu, ali je naložio da se lični podaci, između ostalog imena i prezimena lica angažovanih po istim, anonimiziraju, dok je u ostalom dijelu prigovor odbijen.

U obrazloženju rješenja od 20.05.2024.godine tuženi navodi da ugovori o djelu sadrže dosta podataka angažiranih osoba: ime i prezime, datum rođenja, adresu, JMB, broj bankovnih računa i sl. što su osobni podaci koji se ne mogu odobriti kao podaci za javni interes, jer su zaštićeni zakonskim i međunarodnim normama, ako te osobe ne daju pismenu suglasnost za dalju obradu tih podataka, jer bi to moglo imati za posljedicu nanošenje nematerijalne štete tim osobama. Smatra da je ispitan javni interes po materijalnom zakonu o javnom interesu, te da nije naveo zakonske odredbe koje su osnov za odbijanje traženih osobnih podataka, ali su u prvostepenom rješenju navedeni ti propisi. Navodi da pravilnom primjenom čl.79. Zakona o radu F BiH nisu dati traženi podaci tužitelju, a koji se odnose na pojedinačne iznose plaća, te da podaci o imenima i prezimenima nemaju javni interes, naspram zakonskih zaštita osobnih podataka pojedinca. Ukazuje da bi davanje traženih informacija u javnosti bi otvorilo mogućnost korištenja istih na način da bi te osobe, na koje se podaci odnose, bile duhovno uznemirene što bi mogao biti pravni osnov za potraživanje nematerijalne štete, sudskim ili vansudskim putem.

Odredbom čl. 18. stav 1. Zakona o upravnim sporovima F BiH („Sl. novine F BiH“, br. 9/05, u daljem tekstu ZUS-a) propisano je da se upravni spor pokreće tužbom. Stavom 2. navedene odredbe propisano je da se tužba podnosi u roku od 30 dana od dana dostavljanja upravnog akta stranci koja podnosi tužbu. Tužitelj je rješenje od 20.05.2024.godine zaprimio dana 22.05.2024. godine, tužbu je podnio dana 20.06.2024.godine. Dopisom ovog suda od 01.07.2024. godine tužitelj je pozvan da istu uredi u smislu odredbi čl.16. i čl. 21. stav 3. ZUS-a, u roku od 8 dana, računajući od dana prijema ovog dopisa, te su navedene posljedice nepostupanja po istom. Navedeni dopis tužitelj je zaprimio dana 05.07.2024.godine, a uređenu tužbu je dostavio je dana 10.07.2024.godine. Dakle, tužba tužitelja je blagovremena, pa je neosnovan navod tuženog u vezi sa tim.

Odredbom čl.16. ZUS-a propisano je da je tužena strana u upravnom sporu organ čiji se upravni akt osporava. Kako je rješenje broj: 05-468/24 od 20.05.2024.godine donijelo Upravno vijeće Centra za socijalni rad Stolac, to je isto pravilno označeno kao tuženi. Isti zaključak slijedi i iz odredbe čl.1. ZUS-a, koje propisuju da se u upravnim sporovima odlučuje o zakonitosti akata kojima organi uprave i službe za upravu u općini i gradu rješavaju o pravima i obavezama pojedinaca i pravnih lica. Odredbom čl. 4. ZUS-a propisano je da se pod pojmom organ, podrazumijevaju organi uprave i upravne ustanove Federacije i kantona, gradonačelnik i općinski

načelnik i gradske i općinske službe za upravu, kao i institucije koje imaju javna ovlaštenja kad u vršenju javnih ovlaštenja rješavaju u upravnim stvarima (u daljnjem tekstu: nadležni organ). Iz prednjeg slijedi da su neosnovani navodi tuženog kojim osporava pasivnu legitimaciju u ovom postupku, jer nema svojstvo pravne osobe.

Odredbom čl. 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u F BiH („Sl. novine F BiH“, broj 32/01, 48/11, u daljem tekstu Zakona) propisano je da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim ovim zakonom.

Odredbom čl. 5. Zakona propisano je da će tražena informacija biti utvrđena izuzetom od saopštenja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja samo ako nadležni javni organ: pod 1) utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. ovog zakona za cijelu ili dio informacije i 2) utvrdi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. ovog Zakona da saopštavanje informacije nije u javnom interesu.

Odredbom čl. 7. Zakona propisano je da kada nadležni javni organ osnovano utvrdi da zahtjev za pristup informaciji uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, bez odlaganja pismeno obavještava treću stranu o pojedinostima zahtjeva i upozorava je da će se tražena informacija saopćiti, ako u roku od 15 dana od dana prijema ovog obavještenja pismeno ne odgovori da smatra da je informacija povjerljiva i navede razloge zbog kojih bi njenim saopćavanjem mogla nastupiti šteta (stav 1.). Nakon prijema odgovora u smislu stava 1. ovog člana, nadležni javni organ utvrdit će izuzetak od saopćavanja tražene informacije (stav 2.)

Odredbom čl. 8. Zakona je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopštavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica.

Odredbom čl. 9. Zakona propisano je da nadležni javni organ saopćava traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa čl. 6., 7. ili 8. ovog zakona, ako je to opravdano javnim interesom. Pri tome uzima u obzir svaku korist i štetu koje mogu proisteći iz saopćavanja informacije (stav 1.). Prilikom donošenja odluke da li je saopćavanje informacije opravdano javnim interesom, nadležni javni organ razmatra okolnosti naročito uključujući: svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prijestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline (stav 2.). Ako se utvrdi da je saopćavanje tražene informacije, koju je nadležni organ utvrdio kao izuzetak u smislu čl. 7. i 8. ovog zakona u javnom interesu, nadležni javni organ rješenjem obavještava treću stranu da će informaciju saopćiti po isteku roka od 15 dana od dana prijema tog rješenja. Navedeno rješenje sadrži pouku o pravu na žalbu, naznaku i adresu organa kojem se žalba podnosi, rok i troškove za podnošenje žalbe, kao i uputu o pravu obraćanja instituciji Ombudsmena Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ombudsmen), sa naznakom neophodnih podataka za kontaktiranje ombudsmena (stav 3.).

Po ocjeni suda bilo je potrebno razgraničiti šta je to lični podatak, koja je svrha i pravni osnov za tražene informacije o ličnim podacima, te da li postoji javni interes za dostavljanje traženih informacija.

Lični podaci znače bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice koje je identificirano ili se može utvrditi identitet lica, kako je propisano odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH („Sl. glasnik BiH“ 49/06, 76/11 i 89/11) koji je bio na snazi u vrijeme odlučivanja po zahtjevu Udruženja za borbu protiv korupcije-Transparency International u BiH.

Odredbom čl.17. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH propisano je da kontrolor podataka ne može dati lične podatke trećoj strani prije nego što o tome obavijesti nosioca podataka. Ako nosilac podataka ne odobri davanje ličnih podataka, oni se ne mogu otkriti trećoj strani osim ako to nije u javnom interesu.

Svrha i pravni osnov za tražene informacije o ličnim podacima, kako je navedeno u zahtjevu od 19.04.2024.godine, je saradnja sa organizacijom Vaša prava BiH, a radi realizacije projekta Access for all - jačanje pristupa informacijama za učešće građana, u cilju promovisanja i jačanja prava na pristup informacijama od javnog značaja. Traženi podaci treba da javnost informišu na koji način se troše sredstva budžetskih korisnika, da pomažu u otkrivanju potencijalnih nepravilnosti i smanjenju koruptivnih radnji, jačanju povjerenja građana u institucije, te doprinesu otvorenoj i participativnoj demokratiji. Dakle, ime i prezime zaposlenika i njegova adresa, jeste lični podatak, ali po ocjeni ovog suda postoji javni interes za objavljivanje traženih informacija. Prednje ima za cilj jačanje i zaštitu prava, radi kontrole poštivanja propisa kojima je reguliran način zasnivanja radnog odnosa u javnim preduzećima i ustanovama, što građanima BiH treba da vrati povjerenje u zakonit rad institucija, posebno u oblasti zapošljavanja koja je u prethodnom nizu godina pokazala mnoge nezakonitosti i nepravilnosti u praksi u vezi sa primjenom Uredbe o postupku prijema u radni odnos u javnom sektoru F BiH („Sl. novine F BiH, br. 13/19, 9/21 i 53/21).

U konkretnom slučaju u rješenju od 20.05.2024.godine je navedeno da je razlog za odbijanje davanja traženih informacija nezakonit osnov, da se te informacije ne mogu davati bez izričite pismene saglasnosti osoba na koje se iste odnose, jer su zaštićeni zakonskim i međunarodnim normama, pa bi to moglo imati za posljedicu nanošenje nematerijalne štete tim osobama. Prednji stav tuženog nije u skladu sa odredbom čl.17. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, jer je zanemaren javni interes.

Sud smatra da informacija koju je tužitelj tražio zahtjevom od 19.04.2024. godine zaposlenicima koji sa kojima je tuženi zaključio ugovore o radu tokom 2022. i 2023.godine (ime i prezime zaposlenika, radno mjesto, stepen školske spremne, osnovna plaća istog) nije informacija koja bi trebala biti izuzetom od saopštenja u skladu sa odredbom člana 5., 6., 7. i 9. Zakona. Pri tome razlog za nedostavljanje svih traženih informacija po zahtjevu tužitelja ne može biti to što bi davanjem traženih informacija u javnosti bi otvorilo mogućnost korištenja istih na način da bi te osobe, na koje se podaci odnose, bile duhovno uznemirene, a što bi mogao biti pravni osnov za potraživanje nematerijalne štete, sudskim ili vansudskim putem. Prednje iz razloga što tuženi pojedinačne interese suprotstavlja javnom interesu i zanemaruje da je javnost uznemirena upravo iz razloga što se zapošljavanje u javnom sektoru obavlja uz nezakonitosti i nepravilnosti, te se štite

osobe kojima se na taj način pogoduje bilo da je u pitanju zaključivanje ugovora o radu ili ugovora o djelu.

Tužitelj ima pravo dobiti traženu informaciju u smislu odredbe člana 4. Zakona, a tuženi nije imao ni jedan zakonski razlog da traženu informaciju utvrdi izuzetom od saopštenja u smislu čl. 8. Zakona, jer to mogu biti fizičke ili pravne osobe koje kao izvršioci posla podliježu određenim zakonskim obavezama kao i naručioci posla.

Informacije - kopije ugovora o djelu koje je tuženi zaključio tokom 2021., 2022. i 2023.godine (sa vidljivim podacima: ime i prezime angažovanog lica i iznos naknade, dok se ostali podaci mogu anonimizirati) treba da budu transparentne, jer ukoliko su isti zaključivani tuženi je naručilac posla, po kom je izvođač posla ostvaruje naknadu, a ta naknada se isplaćuje iz budžetskih sredstva. Zaključivanje navedenih ugovora i obaveze ugovornih strana propisane su odredbama Zakona o obligacionim odnosima, pa postoji javni interes da se javnost informišu da li je bilo potencijalnih nepravilnosti u zaključenju istih, a što se postiže kontrolom predmetnih ugovora, pri čemu je potrebna informacija o osobi (fizičkoj ili pravnoj) koje je po tim ugovorima ostvarilo pravo na naknadu, kao i visinu te naknade. Tužitelj je u zahtjevu naveo da se ostali podaci mogu anonimizirati, pa podaci na koje ukazuje tuženi: datum rođenja, adresu, JMB, broj bankovnih računa i sl. nisu bili traženi podaci.

Iz navedenog proizlazi da je tuženi u postupku donošenja osporenog akata pogrešno primijenio materijalno pravo sadržano u naprijed navedenim zakonskim odredbama. Slijedom navedenog je poništeno rješenje tuženog broj: 05-468/24 od 20.05.2024.godine.

Iz naprijed navedenih razloga, prednji stav suda nije u suprotnosti sa odredbom čl. 8. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda kojom je propisano da svako ima pravo na poštivanje svog privatnog i porodičnog života, doma i prepiske, te da se javna vlast ne miješa u vršenje ovog prava, osim ako je takvo miješanje predviđeno zakonom i ako je to neophodna mjera u demokratskom društvu u interesu nacionalne sigurnosti, javne sigurnosti, ekonomske dobrobiti zemlje, sprječavanja nereda ili sprječavanja zločina, zaštite zdravlja i morala ili zaštite prava i sloboda drugih, niti sa čl.14. iste, a koja se zajedno sa njenim protoklima prioriteto primjenjuju u BiH, kako je propisano čl. II Ustava BiH, jer je javni interes zakonom propisani osnov za davanje traženih informacija tužitelju. Nije bilo mjesta ni primjeni odredbe čl.79. stav 4. Zakona o radu F BiH („Sl. novine F BiH br.22/16, 89/18,44/22, 39/24, u daljem tekstu ZOR-a), kojim je propisano da pojedinačne isplate plaća nisu javne, iz naprijed navedenih razloga, uz naznaku da tužitelj i nije tražio podatak o pojedinačnoj isplati plaća osoba sa kojima je tužitelj u navedenim godinama zaključio ugovore o radu, već podatak o visini osnovne plaće te osobe, koji treba da sadrži ugovor o radu (čl. 24. stav 1. i 2. ZOR-a).

Mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH od 25.12.2013. godine predstavlja izneseno mišljenje u smislu pojašnjenja pojedinih pojmova i odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka.

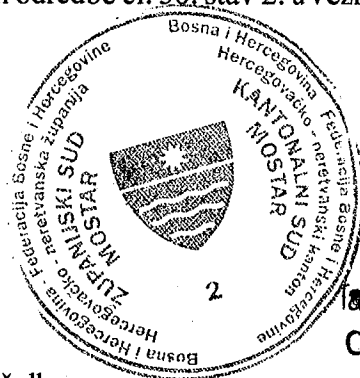
U ponovnom postupku tuženi će ponovo odlučiti o prigovoru tužitelja, te imajući u vidu naprijed navedeno donijeti na zakonu zasnovanu odluku, pravilnom primjenom navedenih odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama u F BiH i Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH.

Sud je o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučio na osnovu člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine F BiH“, br. 53/03, 73/05 i 19/06), koji se primjenjuje i u postupku u upravnim sporovima shodno odredbi člana 55. Zakona o upravnim sporovima. Naime, odredbom člana 397. stav 3. ZPP-a je propisano da kad sud ukine odluku protiv koje je podniet pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će se da se o troškovima postupka povodom pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci. Iz konkretne upravne stvari proizlazi da se kod tužitelja nisu stekli uslovi da mu se priznaju traženi troškovi postupka, jer u konkretnoj upravnoj stvari nije konačno riješen predmet spora, s obzirom da tuženi organ treba u ponovnom postupku donijeti novo rješenje.

Na osnovu izloženog, primjenom odredbe čl. 36. stav 2. u vezi sa 28. stav 4. ZUS-a odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar

Dragana Leko

SUDIJA

Vera Sudar

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude se ne može izjaviti žalba.

Istinitost prijepisa ovjerava - potvrđuje
OVLAŠTENI D. J. NIK SUDA

THE FOLLOWING INFORMATION IS FOR YOUR INFORMATION ONLY
AND IS NOT TO BE USED FOR ANY OTHER PURPOSE
WITHOUT THE WRITTEN PERMISSION OF THE
OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL